

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Învățămintele Marii Uniri pentru societatea românească de astăzi

Întreg anul 2018 a fost dedicat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române împlinirii a 100 de ani de la evenimentele petrecute acum un secol, care au culminat cu actul istoric al Unirii tuturor românilor într-un singur Stat de la 1 Decembrie 1918.

Acele evenimente petrecute acum 100 de ani reprezintă puncte dramatice, dar, și luminoase în istoria românilor. Tot ceea ce s-a petrecut atunci a avut consecințe în întreaga perioadă de timp, ce s-a scurs de la acele evenimente. De fapt, așa cum știm, suntem mereu invitați să ne cunoaștem trecutul istoric al poporului român, pentru a înțelege mai bine prezentul și pentru a putea întui mai clar viitorul României. Pe bună dreptate, istoria a fost numită „magistra vitae”, adică dascălul sau învățătoarea vieții. Istoria sau mai bine spus evenimentele istorice majore din viața unui popor sunt acelea care îi învață pe urmașii lor despre cele întâmplate în trecut și despre modul în care trebuie înțeles acel trecut, pentru a se putea mai bine poziționa în prezent. Numai astfel, se va putea înțelege și trăi cu adevărat prezentul unui popor.

Trecutul istoric al unei națiuni îi impresionează, îi încântă pe contemporani și le dă speranță sau îi dezamăgește și demobilizează pe aceștia. De aceea, evenimentele istorice trebuie să fie bine „citite” și analizate, de către cei de astăzi, pentru ca lecțiile trecutului să fie luate în serios, în mod responsabil; adică, faptele luminoase din trecut să fie lăsate să-i inspire pe cei de astăzi, iar cele reprobabile și negative să-i descurajeze pe aceștia pentru a nu le repeta. Cu prilejul Centenarului Marii Uniri se cuvinte ca cei de astăzi, care se bucură de cele întâmplate acum o sută de ani, să le înțeleagă așa cum se cuvinte și să fie pentru ei lumini de orientare în contextul provocărilor lumii de astăzi.

1. Momentul de excepție al Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 ne învață fără nici un dubiu, că acesta a fost posibil, întrucât elitele intelectuale și bisericesti ale poporului român au fost animate de

idealuri înalte; că acești bărbați luminați de acum un secol au pus totul în slujba propășirii neamului: entuziasm, energie, bani și avere. În contextul lumii de astăzi, este, de asemenea, nevoie de adevărate elite luminoase ale poporului român, care să fie inspirate de aceleași înalte idealuri, de aceeași iubire și jertfelnicie pentru binele semenilor lor. Asemenea oameni politici sunt necesari și astăzi. Ei trebuie identificați, încurajați și promovați în fruntea obștii, pentru ca aceasta să se poată bucura de activitatea lor, și, implicit, să se poată afirma, împreună cu întreaga societate românească, atât în plan național, cât și internațional.

2. Necesitatea de a avea o viziune clară cu privire la adevăratul proiect național în vremea noastră, așa cum înaintașii noștri de acum 100 de ani au avut-o. Nu este nimic mai deprimant decât să constați, că există oameni în fruntea obștii, care sunt cu totul lipsiți de orice viziune, care aduc mai multă confuzie și dezorientare în societate, decât să pună în lumină o viziune clară asupra țării și a priorităților ei în timpurile noastre, care să înalte și aducă propășire pe toate planurile poporului român.

3. Înaintașii românilor de acum 100 de ani au arătat fără nici o umbră de îndoială, că în viața unui popor este vitală relația strânsă cu Biserica. Aceasta, la rândul ei, a fost deschisă față de aspirațiile legitime ale poporului român, făcându-se purtătoarea de cuget, de gândire, voință și lucrare a poporului pe care îl păstora. Astfel, din această relație trebuie să învețe și în vremea noastră tot mai mult atât societatea românească, cât și Biserica. Este de dorit, ca celebrând în acest an Centenarul Marii Uniri, să învețe această lecție îndeosebi acei români, care au subestimat și desconsiderat sau chiar blamat prezența și lucrarea Bisericii în societate.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Tămăduirea sufletească și trupească! Duminica a XXVII-a după Rusalii (vindecarea femeii gârbove)

„Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei! Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvinea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? Și zicând El acestea, s-au rușinat toți care erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.” (Luca 13, 10-17)

În această duminică, numită a XXVII-a după Rusalii, se citește la Sfânta Liturghie, Evanghelia de la Luca 13, 10-17, în care este descrisă o altă minune săvârșită de Fiul lui Dumnezeu asupra unei femei care suferea de doisprezece ani, de o boală trupească cruntă, care se manifesta foarte dureros asupra acesteia, neputând să privească frumusețile cerești și chipurile oamenilor cu care intra în contact zi de zi. Evanghelistul Luca o numește pe această femeie „gârbovă”.

Textul lucanic scoate în evidență o seamă de învățături și povețe și totodată arată puterea nemărginită a lui Dumnezeu manifestată prin Fiul Său Cel Unul Născut asupra acestei femei gârbove care avea multe virtuți. Învățăturile desprinse din acest text scripturistic sunt într-o strânsă legătură cu perioada în care ne găsim și de asemenea ne înalță duhovnicește pe culmile Postului Nașterii Domnului Iisus Hristos.

Fiul lui Dumnezeu se afla în sinagogă unde a zărit o femeie gârbovă, de care s-a milostivit și a tămăduit-o. Cu siguranță această femeie, în pofida încercării ei trupești, cerceta cu regularitate sinagoga, în primul rând nu

pentru a dobândi tămăduire trupească, ci în special pentru a câștiga mântuirea. Putem spune că cele două, grija pentru redobândirea sănătății trupești și a celei sufletești, sunt într-o strânsă legătură, mântuirea sau izbăvirea sufletească izvorând și tămăduirea trupească.

Această minune a Domnului Iisus Hristos s-a petrecut sâmbăta, ceea ce stârnea multă invidie în rândul fariseilor care erau păstrătorii și împlinitorii rânduielii mozaice. Datorită faptului că această minune a fost săvârșită sâmbăta, mai marele sinagogii, care era asemeni tuturor învățătorilor de lege, cărturari și farisei, fățarnic și iscoditor, nu făcea altceva decât să susțină formalismul Legii mozaice, potrivit căreia, sunt șase zile rânduite pentru ca oamenii să muncească, iar în ziua a șaptea ei trebuie să se odihnească: „Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: „Șase zile sunt în care să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei” (Luca, 13, 14).

Continuare în pagina 2

Pr. Florin-Ioan AVRAM

Din sumar

- ▶ Oameni liberi
pagina 3, Prof. Amalia Stana
- ▶ Știri
pagina 4

Învățămintele Marii Uniri...

Urmare din pagina 1

Aceștia, au demonstrat că nu înțeleg nici aspirațiile profunde ale poporului român, nici identitatea și istoria lui și nici valențele spirituale inconfundabile, pe care numai Biserica le poate afirma.

4. În jurul idealului vital de unitate al poporului român, concretizat acum o sută de ani, s-au unit toți românii, de diferite confesiuni: greco-catolici, romano-catolici, protestanți luterani și reformați, vârf de lance fiind, desigur, Biserica Ortodoxă Română. Deci, la acest eveniment istoric cuprinzător a vibrat întreaga suflare românească. Această lecție o oferă Unirea cea Mare tuturor românilor și în zilele noastre.

5. Darul unității naționale primit, prin jertfă, de poporul român acum un secol se cere a fi mereu conștientizat, afirmat și apărat, prin întreaga viață și activitate a tuturor românilor. Lecția aceasta de unitate oferită de către înaintași, acum un secol, reprezintă o temă permanentă pe care toți românii, care trebuie să și-o cunoască și lucreze în fiecare zi, iar, nu numai cu prilejul zilei de 1 Decembrie a fiecărui an.

6. Unirea cea Mare a făcut ca toate provinciile românești să fie unite într-un singur Stat unitar. După un secol de la acel moment, constatăm, cu regret, că acea Unitate completă nu mai este astăzi; sunt provincii românești între alte granițe, teritorii pierdute de către Statul român. Este misiunea celor de astăzi, atât din interiorul țării, cât și dinafara ei, de a lupta în mod pașnic, pentru ca visul românilor realizat la 1 Decembrie 1918 să poată deveni realitate și în zilele noastre.

7. Prin unirea cea Mare, Statul român a devenit mai puternic, mai valoros și mai respectat în contextul internațional de atunci. Celebrarea Centenarului oferă șansă reprezentanților acestuia și tuturor românilor de a se ridica la înălțimea așteptărilor înaintașilor, și, totodată, la înălțimea exigențelor naționale de astăzi, într-un nou context internațional. Aceasta înseamnă astăzi multă seriozitate, competență, dăruire, activitate coerentă și jertfelnică în slujba neamului și permanentă responsabilitate. Numai în acest fel, se va putea omagia cu adevărat jertfa celor care, acum un secol, au putut să făurească prin lupta lor – România cea Mare.

Tămăduirea sufletească și trupească!

Urmare din pagina 1

La această nemulțumire a mai-marelui sinagogii, a venit răspunsul prompt și ferm al lui Iisus: „Fățarnicilor, fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?” Luca (13, 15-16). Spre sfârșitul pericopei evanghelice, se vede foarte limpede că acest răspuns a Domnului Iisus, a rușinat pe toți cei care erau susținători ai mai-marelui sinagogii, ceea ce arată faptul că, cuvântul Fiului lui Dumnezeu a fost cu putere multă și cu convingere desăvârșită. Mulțimile care au ascultat au tresălit de bucurie datorită faptelor săvârșite de Acesta.

În această pericopă evanghelică, vedem pe de o parte tabloul suferinței îndurate de femeia gârbovă, iar pe de altă parte, bunătatea și milostivirea continuă a Izvorului vieții noastre, care neîncetat bate la poarta sufletului gârbovit de păcate pentru a-l vindeca și a-i reda starea cea dintâi, a paradisului pierdut odinioară. Mântuitorul dăruiește vindecare trupească și sufletească tuturor oamenilor, care au o credință vie, sinceră și smerită, căutând permanent la răbdarea noastră în drumul către mântuire uneori sinuos și plin de încercări.

Mântuitorul îi conferă vindecarea acestei femei, fără a fi rugat de cineva, tămăduind-o din multa Sa îndurare și compasiune față de suferința acesteia, deși această femeie, poate

nu s-a mai așteptat ca să-i ofere cineva vreodată sănătatea trupească pierdută.

Din această evanghelie putem învăța că Domnul Hristos vindecă pe oameni, chiar și atunci când aceștia nu mai așteaptă vindecarea. Cu alte cuvinte, atunci când poate ne pierdem speranța, Fiul lui Dumnezeu vine și o reazăză în sufletul nostru. Putem să spunem că Dumnezeu lucrează când dorește și cum dorește El, având o metodă de lucrare pedagogică și inteligentă pentru binele nostru.

Vindecarea acestei femei se datorează unor virtuți, pe care aceasta le avea, pe care aș dori să le enumăr: în primul rând credința ei vie și puternică, care a încurajat-o să rabde cu devotament și responsabilitate suferința în care se afla, și în al doilea rând smerenia ei adâncă, care a întărit-o să poarte cu demnitate crucea pe care Dumnezeu i-a dat-o s-o ducă.

Această tămăduire a femeii gârbove trebuie văzută ca o ridicare a omului din starea de păcătoșenie și care îi conferă un nou început. Fiul lui Dumnezeu a slobozit această femeie din legăturile satanei, îndreptând-o la starea omului sănătos, care de acum înainte poate să privească spre înaltul cerului și totodată să vadă bucuriile celorlalți oameni exprimate pe chipurile acestora.

Trebuie să înțelegem că pentru noi, cei gârboviți duhovnicește de mulțimea păcatelor noastre, bucuria deplină este întâlnirea cu Hristos care S-a răstignit, a înviat și S-a înălțat le cer și în același timp ne-a înălțat și pe noi, sau a ridicat privirea noastră spre ținta finală

care este Împărăția lui Dumnezeu.

Societatea actuală ne așază în fața unor provocări majore, care de foarte multe ori ne gârbovesc sufletește prin diferite ideologii efemere care încearcă să înlăture din conștiința noastră transcendentul Dumnezeirii, la care este chemat omul să ajungă. La aceste provocări suntem chemați să dăm un răspuns neșovăielnic, imediat și convingător. Avându-L arhetip pe Domnul Iisus Hristos, care a înălțat fruntea noastră dinspre cele materiale și trecătoare, spre cele veșnice. Privind drept în sus, spre Hristos-Soarele Dreptății vom putea să biruim toate aceste provocări ale lumii contemporane.

O altă învățătură foarte importantă, extrasă din această pericopă evanghelică, este aceea că fiecare dintre noi suntem chemați să săvârșim binele și să fim solidari cu cei din jurul nostru în clipele de durere și de încercare pentru aceștia, chiar dacă am fi în zi de Praznic sau de sărbătoare. Suntem datori ca acum în Postul Nașterii Domnului și nu numai, să fim alături de copiii care nu se pot bucura de prezența părinților lor, de bătrânii singuri și neajutorați, de oamenii cu o stare socială precară, de bolnavii din spitale și de casele lor, de cei întemnițați.

Prin toate aceste fapte de milostenie, într-ajutorare și facere de bine putem să ne vindecăm sufletul nostru gârbovit de păcate, având bucuria slujirii lui Dumnezeu și aproapei spre slava lui Dumnezeu și a noastră mântuire.

Amin.

Sfânta Filofteia de la Curtea de Argeș – drumul spre sfințenie

Sfânta Filofteia s-a născut în marea cetate Târnov, mama ei trăind doar încă puțină vreme după aceea, cât să o învețe pe copilă credința creștinească. Unind fecioria cu milostenia, fericita Filofteia nu s-a dat la jocurile copilărești și nici nu s-a împodobit asemeni tinereilor, Domnul trimițându-i dar de sus spre a cumpăra cele cerești cu cele pământești. Postind și mergând deseori la Biserică, s-a lipit de cuvântul Sfintei Evanghelii, care spune: „Fericii cei milostivi, că aceia se vor milui”, de parcă Însuși Domnul i-l ar fi grăit.

Se îngrijea ca nimeni dintre cei flămânzi să nu rămână nesăturat și nimeni dintre cei goi neîmbrăcat, iar acestea fără ca cineva să știe, temându-se de slava oamenilor. Nu doar că era milostivă, ci răbda nebiruit în ispite și necazuri, întărindu-se

spre lucrarea faptelor bune. Căci, din invidia diavolilor, mama cea vitregă o ocăra și o bătea, chinuind-o cu diferite munci. Iar tatăl fecioarei, văzând că nu se îngrijește de trupul ei, îi făcea haine frumoase și i le dădea, dar tânăra nu le păstra, ci pe toate le dăruia săracilor. Mâniindu-se, tatăl o bătea cu biciul și cu lemne, cu pumnii și palmele, și o târâia de păr, până când a împlinit 12 ani.

Fiind trimisă sfânta cu bucate la câmp, pentru tatăl ei, aceasta a dat o parte din ele pe drum săracilor, astfel că tatăl ei, rămas flămând, a hotărât, cu gând ucigaș și la îndemnul soției sale, să o urmărească data viitoare. Pândind-o și văzând cum hrănea săracii din bucatele lui, a aruncat în ea cu barda

cea plugărească, răbind-o la un picior. Atunci și-a dat copilă sfântul și fericitul său suflet în

mâinile Domnului, iar trupul ei rămânând pe pământ și încă curgând sânge din piciorul cel tăiat, a strălucit cu slavă cerească, încât lumina și locul dimprejur. Spăimântându-se tatăl fecioarei, a vrut să ridice sfântul ei trup, dar nici că se putea apropia.

Alergând în cetate, a spus arhiepiscopului cele întâmplare, încât toți arhierii și mai marii cetății au mers cu tămâie și făclii pentru a face slujbe și rugăciuni. Văzând trupul ei cel sfânt strălucit, s-au minunat cu toții, dar nu puteau nicidecum să îl miște, încât s-au rugat Sfintei Filofteia să meargă cu ei în cetate, dar nici așa trupul ei nu s-a clintit, nefiind aceasta voia Domnului. Au început atunci a-i pomeni locuri, pentru a vedea unde dorește

Sfânta să fie dus trupul ei, spunându-i, fără nădejde, și de biserica domnească din Curtea de Argeș. Îndată trupul ei s-a ușurat, chiar mai mult decât greutatea firească.

Fiind înștiințat Radu Voievod despre acestea, a mers dimpreună cu tot clerul bisericesc, boierii și mulțime de popor pentru a aduce trupul cu cinstea cuvenită, așezându-l în biserica domnească. De atunci și până acum, cinstitele moaște ale Sfintei Filofteia se află neștrămutate din acel oraș.

Ea dă tuturor celor ce aleargă la dânsa tămăduiri de multe feluri de boli și izbăvire celor supărați de duhuri necurate și oricine aleargă la dânsa cu credință fierbinte, cu sânguință și cu lacrimi se roagă ei, dobândește împlinirea cererii sale.

(doxologia.ro)

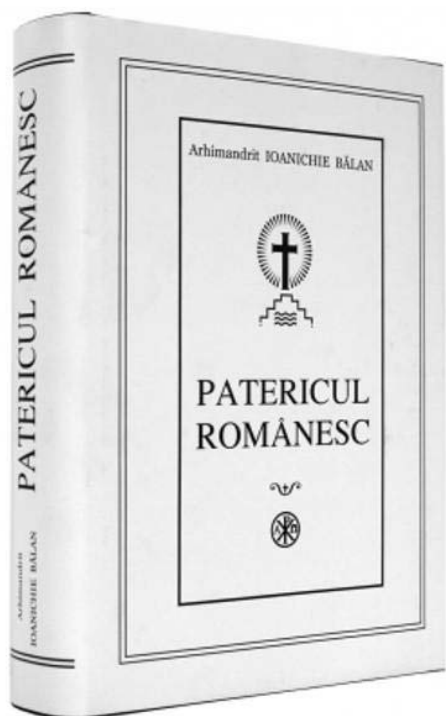
Să păzim poruncile lui Dumnezeu

Cuviosul Paisie porunca fraților să săvârșească ascultarea rânduită cu mare dragoste, în permanentă tăcere și cu rugăciunea tainică în inimă. Adeseori ieșea și starețul cu frații la lucru, dându-le tuturor pildă în toate.

Vara, când părinții plecau să lucreze la câmp, mergea și un duhovnic cu dânșii pentru pravila bisericească și pentru spovedania zilnică, de care nimeni nu era scutit.

Când starețul Paisie nu putea să-și cerceteze frații la câmp, fiind departe de mănăstire, le trimitea câte o scrisoare, plină de sfaturi duhovnicești. Iată cum îi învăța pe frați în una din aceste scrieri:

– Fiilor, păziți-vă de zavistie! Unde este zavistie, acolo nu este Duhul lui Dumnezeu. Stăpâniți-vă limba, ca să nu grăiască cuvinte deșarte. Cine își stăpânește limba își păzește sufletul de întristare. De la limbă vine viața și moartea! Întru toate să aveți smerenie, bunătate și dragoste. Întăriți-vă cu temerea de Dumnezeu, cu amintirea morții și a veșnicilor munci. Rugăciunea lui Iisus să o repetați neconținut. Aduceți lui Dumnezeu jertfă curată, neprihănită, cu bună mireasmă, după creștineasca voastră făgăduință. Aduceți osteneala

și sudorile voastre de sânge ca o ardere de tot. Zăduful și arșița zilei să fie pentru voi ca răbdarea mucenicilor...

La chilii, starețul Paisie cerea călugărilor să facă trei lucruri: să citească cuvintele Sfinților Părinți, să practice rugăciunea minții și, după putere, să facă adesea metanii cu lacrimi.

Mărturisirea gândurilor către duhovnici o considera marele stareț temelia vieții duhovnicești și nădejdea mântuirii pentru toți. De aceea porunca fraților, mai ales celor începători, să se mărturisească în fiecare seară la duhovnicii lor.

Dacă vreunul dintre călugări, din lucrarea vrăjmașului, nu

voia să-l ierte pe fratele său până seara, starețul îl îndepărta din sobor, îl oprea să zică Tatăl nostru și nu-l lăsa nici pe pragul bisericii să pășească, până nu se smerea și-și cerea iertare.

Dacă la săvârșirea vreunui lucru se călca vreo poruncă dumnezeiască, starețul porunca să se pășească lucrul acela, decât să supere cu ceva pe Dumnezeu.

Se spunea despre starețul Paisie că permanent era ocupat cu frățimea și ușile chiliei lui nu se închideau până la ceasul nouă seara. Unii ieșeau și alții intrau. Pe unii îi mângâia, iar cu alții se bucura.

Spunea unul din ucenicii săi, zicând: „Treizeci de ani am trăit pe lângă dânșul și nu l-am văzut niciodată întristându-se pentru nevoile materiale. El numai atunci se întrista tare, când vedea călcându-se vreo poruncă dumnezeiască, și mai ales de bunăvoie. Că sufletul său și-l punea pentru cea mai mică poruncă a Stăpânului”. De multe ori zicea starețul:

– Să piară toate ale noastre, să piară și trupul nostru, dar să păzim poruncile lui Dumnezeu și, cu dânsele, sufletele noastre!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*, Editura Mănăstirea Sihăstria, p. 298-299)

Cine este Moș Nicolae?

De mici învățăm, din tradiția noastră românească creștin-ortodoxă, că Moș Nicolae este Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni. El este unul dintre cei mai iubiți sfinți ai Bisericii noastre. Nenumărate biserici au fost construite spre cinstirea lui și mulți creștini îi poartă numele. Este unul dintre cei mai populari sfinți din lumea creștină.

El s-a născut în Patara, Provincia Lichia, din Asia Mică, pe la anul 250 d.Hr., după cum afirmă Sfântul Nicodim Aghioritul, iar după cercetătorii mai noi, în anul 270, din părinți evlavioși și bogați, care l-au crescut „în învățătura și certarea Domnului” (Efeseni 6, 4).

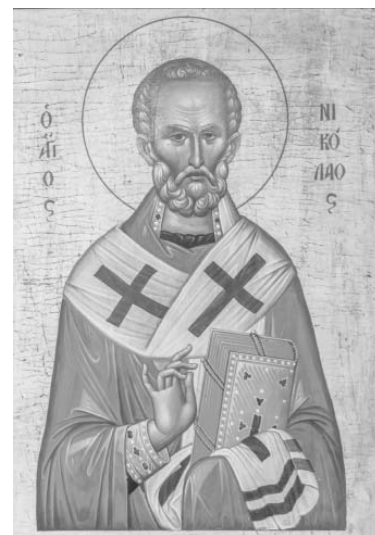
Sfântul Nicolae, mișcat de râvna urmării lui Hristos, a hotărât să călătorească spre a se închina la Locurile Sfinte, unde a trăit și a predicat Mântuitorul. După pelerinajul la Sfintele Locuri s-a întors la Patara, unde a trăit în cuvioșie și dreptate. Dumnezeu l-a învrednicit să fie hirotonit preot și, după moartea Arhiepiscopului Mirelor Lichiei, să fie ales el arhiepiscop al acestor locuri.

În momentele grele ale prigoanelor împăratului Dioclețian și-a încurajat creștinii din eparhia sa să rămână fermi în mărturisirea credinței lor, și mai ales pe cei tineri. Pentru aceasta a fost arestat, închis și chinuit. A îndurat însă toate prigoanele și necazurile spre slava lui Dumnezeu. După oprirea prigoanelor de către împăratul Constantin cel Mare, și-a reluat lucrarea pastorală în Mira Lichiei. În anul 325 d.Hr., ia parte la Sinodul I Ecumenic, care a avut loc în Niceea, și mustră cu îndrăzneală și curaj ereziile lui Arie.

După ce s-a întors de la Sinod, și-a continuat lucrarea pastorală până când s-a mutat la viața veșnică, spre anul 330 d.Hr., după Nicodim Aghioritul, 6 decembrie 334, potrivit lucrării „Legenda Aurea” („Legenda Sanctorum”) a lui Jacoppo da Voragine (†1298) sau, după alții, 343.

Sfântul Nicolae este expresia cea mai pură a dăruitorului, care aduce copiilor de diferite vârste daruri în noaptea de 5 spre 6 decembrie.

(ziarullumina.ro)

Oameni liberi

Sfântul Apostol Pavel arată relațiile noi, delicate determinate de învățătura creștină dintre stăpâni și sclavi. Oamenii sunt egali în fața lui Dumnezeu de aceea niciun om nu trebuie să devină proprietatea altui om. Mântuitorul condamnă sclavia, pentru că oricât de bun ar fi un stăpân, a fi sclav înseamnă a fi rob, a nu avea libertate și chiar dacă în istorie unii oameni doreau să fie sclavi pentru că spre deosebire de un zilier, sclavul avea asigurată hrana zilnică, pe când zilierul neavând de lucru întotdeauna risca să nu aibă nici ce mânca, sclavia nu este bună, totuși, deoarece nu toți stăpânii erau buni, iar din punct de vedere creștin „în Hristos” nu mai este stăpân sau sclav (I Corinteni 12, 13; Galateni 3, 28; Coloseni 3, 11). Sclavia a fost abolită de Domnul Iisus Hristos în primul rând, concepție evanghelică care pe parcursul vremii a suferit mutații în mentalitatea oamenilor, determinând îndepărtarea sclavagismului din societate, aproape total. Spre exemplu Abraham Lincoln este cel care a abolit sclavia în America în 1865, în urma Războiului Civil American, iar acest război a fost influențat în mare parte și de o carte creștină, care este primul strigăt de revoltă, de un roman scris de o celebră americană Harriet Beecher Stowe: „Uncle Tom's Cabin or, Life Among the Lowly” (Coliba unchiului

Tom), publicată în 1852, care a avut un efect profund asupra atitudinilor față de sclavie în America, față de afro-americani și care a fost cea mai bine vândută carte în secolul al XIX-lea, după Biblie. Această carte, care l-ar fi determinat pe Lincoln (al XVI-lea președinte al Statelor Unite ale Americii) să exclame: „Deci aceasta este mica doamnă care a pornit acest război!”, o carte despre sclavi și stăpâni de sclavi care ar fi deschis ochii oamenilor prin prezentarea realității, enunțând punctul de vedere că iubirea creștinească poate depăși ceva atât de distructiv ca înrobirea oamenilor. În America și astăzi, cei care sunt descendenții sclavilor negri au în buletin denumirea de afro-americani.

În Marea Britanie, comerțul cu sclavi a fost abolit în 1807, iar sclavia în 1833. Biserica Catolică a condamnat sclavia și comerțul cu sclavi în mod oficial abia în 1839, în timpul pontificatului Papei Grigorie al XVI-lea.

În România a existat de asemenea sclavie. Sclavii la noi erau romii și aceasta a fost abolită în urma unei campanii a tinerilor revoluționari, printre care a fost și tânărul Mihail Kogălniceanu care a elaborat legislația referitoare la abolirea sclaviei în Moldova. Astfel, în 1843, Țara Românească (Valahia) au fost eliberați sclavii deținuți, iar până în 1856 au fost eliberați toți sclavii.

Sclavia încalcă drepturile omului, iar Ziua internațională pentru Abolirea Sclaviei a fost așezată la 2 decembrie. A fi sclav înseamnă în mod cert a nu fi egal cu ceilalți oameni. În special sclavii erau negri și aceștia erau considerați inferiori, din punct de vedere juridic ei fiind simple obiecte, erau exploatați la maxim în condiții deosebit de severe (abuzuri fizice, verbale, emoționale sau sexuale) până la moarte. Unii ziceau că de fapt creștinismul îi făceau pe sclavi mai servili, pe când stăpânii rămăneau nemiloși.

În ciuda intrării în vigoare a nenumărate convenții cu privire la sclavie și a interzicerii oficiale în aproape toate țările lumii, sclavia continuă să existe la nivel mondial, la scară mare. Conform unui studiu publicat în anul 2016 există încă 45 milioane de sclavi în toată lumea. Există și sclavi sexuali, în prezent în jur de 3 milioane de oameni, care sunt obligați să întrețină raporturi sexuale, fără consimțământ sau refuz și acești sclavi au fost obținuți prin răpire, prin răpirea copiilor, a femeilor în principal, a oamenilor străzii, prin trafic ilegal de persoane. Sclavia sexuală se numește prostituție. Azi sclavia este acasă și la patronii nemiloși, la cei care opresc plata lucrătorilor.

În condiții de sclavie, Sfântul Apostol Pavel îi îndemnă la bunătate și

pe stăpâni și pe sclavi: „Sclavii să fie supuși stăpânilor lor întru toate”, „să fie bineplăcuți” stăpânilor, căci numai așa vor fi bineplăcuți și lui Dumnezeu. „Cel ce face voia lui Dumnezeu este bineplăcut lui Dumnezeu”. (Înțelepciunea lui Solomon 4, 10; Efeseni 6, 6). La rândul lor stăpânii sunt îndemnați să se poarte cu bunăcuviință față de sclavii conștiincioși, să nu-i supere, să nu-i persecute, să-i respecte, știind fiecare, fie rob, fie de sine stăpân, că faptele bune pe care le va face, pe acelea le va lua ca plată de la Dumnezeu. (Efeseni 6, 8) Și stăpânii și sclavii sunt chemați să devină robi ai lui Dumnezeu, indiferent câți talanți au, cinci sau doi, să aibă toți bună credință, devotament față de Dumnezeu.

Biserica le dă robilor adevărata libertate: Galateni 3, Sfântul Apostol Pavel arată că Botezul ne face fii ai lui Dumnezeu: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Iisus. Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat. Nu mai este iudeu, nici elin, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți sunteți una în Hristos Iisus.”

Devenind robii lui Dumnezeu, devenim de fapt oameni liberi.

Prof. Amalia STANA

ȘTIRI

IPS Părinte Timotei la ceas de sărbătoare

În Duminica a XXXI-a după Rusalii, 2 decembrie 2018, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi și în prezența a numeroși credincioși. Din sobor au făcut parte Pr. Simion Mladin, eclesiarhul catedralei, Pr. Gheorghe Gogan, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, Arhid. Claudiu Condurache și Arhid. Alexandru Tiulea.

În cuvântul de învățătură, Înaltpreasfinția Sa a vorbit despre „Calea mântuirii” (cf. citirilor scripturistice ale duminicii: I Timotei 1; Luca 18) pe care, pe urmele Mântuitorului trebuie să înainteze fiecare creștin. Pentru aceasta trebuie să dobândească vederea sufletească necesară, așa cum Sf. Ap. Pavel își recunoaște neputința, ca și trebuința milei lui Dumnezeu prin discernământul a ceea ce are de împlinit ca misiune și după cum orbul din Evanghelia zilei aștepta mila trecătorilor la marginea drumului, bucurându-se de vindecarea dorită prin dragostea de oameni a Fiului lui Dumnezeu. Având vederea limpede a stării personale și obștești, creștinul își poate rândui bine viața proprie în comuniunea sfântă cu semenii și cu Dumnezeu. Biserica și patria au sărbătorit zilele naționale în legătura Centenarului Marii Uniri ca și a Anului omagial al unității de credință și de neam, având ațintite privirea spre un viitor binecuvântat de Dumnezeu, a amintit Înaltpreasfinția Sa.

La finalul Sfintei Liturghii, soborul de preoți și diaconi a săvârșit un Tedeum de mulțumire și un Polihroniu cu prilejul împlinirii a 34 de ani de la înscăunarea Înaltpreasfințitului Părinte Timotei ca și Întâistătător al Eparhiei Aradului.

Părintele Gheorghe Gogan a evocat prin cuvinte alese personalitatea și activitatea Chiriarhului arădean, făcând și un rezumat al importantelor evenimente sărbătorite de Patriarhie și Eparhia Aradului în acest an. La final, părintele i-a îndemnat pe credincioși să participe în număr cât mai mare la sfințirea picturii Catedralei Arhiepiscopale, duminica viitoare, 9 decembrie 2018.

Părintele Simion Mladin, în numele slujitorilor de la Catedrala Arhiepiscopală și a credincioșilor prezenți la sfânta slujbă, i-a înmănat Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, un frumos buchet de flori.

La Sfânta Liturghie au participat numeroși credincioși, foarte mulți dintre aceștia împărtășindu-se cu Sfintele Taine.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de corul catedralei, condus de Diac. Laviniu Morariu.

PS Părinte Emilian Crișanul a slujit la Catedrala Veche din Arad

În Duminica a XXXI-a după Rusalii, 2 decembrie 2018, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului a săvârșit Sfânta Liturghie în Catedrala Veche din Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Din sobor au făcut parte: Pr. Traian Micoroi, parohul Catedralei Vechi, Pr. Flavius Petcuț, Protopopul Aradului, Pr. Prof. Dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie „Iarion V. Felea” din Arad, Pr. Teodor Pavel, Pr. Ioan Lazăr, duhovnicul facultății, Pr. Eugen Crișan, Arhid. Mircea Proteasa, consilier economic la Centrul Eparhial, Arhid. Gheorghe Lehaci și Arhid. Viorel Herlo.

În cuvântul de învățătură, Ierarhul a tâlcuit pericopa evanghelică rânduită pentru Duminica a XXXI-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon), arătând faptul că strigătul insistent al orbului era o rugăciune stăruitoare care a fost ascultată de Fiul lui Dumnezeu, care l-a și vindecat în chip minunat, orbul primind astfel lumina ochilor. De bucurie, orbul vindecat îl slăvea pe Dumnezeu, la fel și oamenii care văzuseră minunea. Preasfinția Sa i-a îndemnat pe credincioșii prezenți la rugăciune stăruitoare, pe care trebuie să o facem noi creștinii, atunci când cerem mila și ajutorul lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră nu trebuie să fie numai rugăciune de cerere, ci să ne rugăm laudând și preamărind pe Dumnezeu, să cerem cele necesare mântuirii sufletului nostru și să nu uităm să și mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care le primim în toate zilele vieții noastre.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele protopop a mulțumit Ierarhului pentru împreună slujire și tuturor credincioșilor care au participat la sfânta slujbă.

Răspunsurile liturgice au fost date de Corul Armonia, condus de maestrul Ovidiu Boar.

Arhiepiscopul Aradului a participat la manifestările dedicate Centenarului Marii Uniri, în Arad

Împlinirea celor 100 de ani de la înfăptuirea României Unite și Marii Uniri a fost un prilej deosebit pentru arădeni să se întâlnească, dis-de-diminează, în fața Palatului Administrativ din Municipiu, pentru a sărbători împreună Ziua Națională a României și Centenarul Marii Uniri.

Momentele solemne au debutat cu o Ceremonie militară și religioasă, desfășurată la „Crucea Martirilor Unirii” din Parcul Eminescu, din Municipiu. După primirea oficialităților, prezentarea Onorului, salutul Drapelului de Luptă și Intonarea Imnului Național al României a urmat serviciul religios, oficiat de

Înaltpreasfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, împreună cu un sobor de preoți din Arhiepiscopia Ortodoxă Arad. Ulterior, la Crucea Martirilor Unirii au fost depuse coroane de flori.

Manifestările au continuat în Piața fața Palatului Administrativ al Municipiului Arad, unde, după prezentarea Onorului, salutul Drapelului și intonarea Imnului Național al României de către corul bărbătesc „Atanasie Lipovan”, al Facultății de teologie Ortodoxă „Iarion Felea” din Arad, dirijat de Arhid. Asist. Univ. Dr. Tiberiu Ardelean, au urmat o serie de alocuțiuni ale oficialităților prezente, urmate de un program artistic susținut de elevii ai Liceului de Artă „Sabin Drăgoi”, ai Liceului Tehnologic „Regele Mihai” din Săvârșin, respectiv de o reprezentație patriotică, în ton cu evenimentul, a interpreților Lucian Drăgan, Lucian Drăgan jr. și Alexandra Drăgan. Punctul de maxim interes pentru toți cei prezenți în Piață l-a constituit defilarea gărzii comune – detașamentele Batalionului 191 Infanterie „Col. Radu Golescu”, ale Inspectoratului de Jandarmi Județean Arad, ale Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Vasile Goldiș” Arad, Inspectoratului de Poliție Județean Arad, ale Serviciului Teritorial al Poliției de Frontieră, respectiv ale Serviciului de Ambulanță Județean Arad. În ciuda temperaturii autentice de decembrie, 100 de copii au defilat, de asemenea, purtând cu mândrie un drapel al României, lung de 100 de metri.

Suita de evenimente dedicate Zilei Naționale a României și a Centenarului Marii Uniri au continuat la mormintele „Corifeilor Marii Uniri”, Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop și Ioan Suci, din Cimitirul Eternitatea. Și aici, după primirea oficialităților, salutul Drapelului de Luptă și intonarea Imnului Național al României, a fost oficiat serviciul religios, de Înaltpreasfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, împreună cu un sobor de preoți din Arhiepiscopia Ortodoxă Arad.

Prefectul Județului Arad, dna. Florentina Horgea, împreună cu subprefectul județului Arad, Vasilică Damian, cu deputatul PSD Dorel Căprar, președintele Comisiei de Apărare din cadrul Camerei Deputaților, cu senatorul Mihai Fifor, cu Înaltpreasfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, respectiv cu reprezentanții oficialităților locale, ai partidelor politice, ai Universității „Vasile Goldiș” și ai Universității „Aurel Vlaicu”, ai asociațiilor de veterani și revoluționarilor din 1989, au depus coroane de flori la mormintele făuritorilor României Mari, într-o atmosferă de adânc respect și recunoștință.

Evenimentele dedicate sărbătoririi Zilei Naționale a României și a Centenarului Marii Uniri au culminat seara cu Retragera cu torțe a militarilor Batalionului 191 Infanterie „Col. Radu Golescu”, pe traseul: Palatul Administrativ – Bulevardul Revoluției – Teatrul de stat „Ioan Slavici” – Piața Avram Iancu – str. Nicolae Bălcescu – Podul Decebal – Cazarma Cetate.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.